

Scénář

Paní Slavíková se narodila v roce 1928 v Praze. V mládí se aktivně zapojila do Sokola. Začátkem okupace (1939) byl Sokol zrušen.

Mně bylo jen dvanáct roků. Nevím, jestli jsem si to tak uvědomovala v tom plném dopadu. Protože i když jsem byla v tom družstvu, kde jsme byli vybraní, že nám to šlo. Až zpětně, po válce, jsem si to uvědomila.

50. léta prožila paní Slavíková na venkově v Pernštejně nad Bystřicí, kde dostali s manželem a dvěma jeho spolužáky nabídku na vyšší pozice. To se ale nemuselo vždy vyplácet, jak vyplývá z případu spolužáka Blažka.

Byli tam dva, tedy v té době soudruzi, a vím, že přišli, potkali jsme se: „Ahoj, co děláš?“ a tak, „Hele neblbni, jestli chceš, podepiš mi to a budeš tady na okrese a budeš mít všechno pod palcem“. No to samozřejmě na manžela nebylo, ten poděkoval, ale ti dva spolužáci, ten jeden se dostal na předsedu okresního stranického výboru a ten druhý zůstal v místě bydliště jen na místní organizaci. Plné nádraží, vojska, tanky, obrněné vozy, no všude všechno. Říkám: Panebože, co se děje? Jdu takhle podle toho okolo, přijdu takhle na náměstí, cestou mě dvakrát legitimovali, nebo třikrát samí tihleti. Přijdu, teta ubrečená, povídám: „Co se stalo?“ „Blažka zastřelili.“

Jako protest proti okupaci se před 50 lety upálil student Filozofické fakulty Karlovy Univerzity Jan Palach

Obdivuji se, že to udělal. Podařilo se mu vyburcovat lidi, to myslím, že ano. A opravdu obdivuji se, musel to být opravdu člověk, který věděl, co chce. Co jako si představuje. Protože, to není jednoduché tohle si udělat.

Sametová revoluce byla mimořádnou událostí pro velkou část československého lidu. Paní Slavíková se sice nezapojila kvůli svému zdraví, nicméně podporovala revoluci.

Já už jsem nechodila. Víš ty davy, které byly, to všechno jsem sledovala, ale ne že bych jako osobně, nezapomeňte, že já od toho 67. roku jsem skutečně, můj pohyb byl hodně omezený. Takže to jako i když jsem chodila do práce, abych se jako dala, to jsem sledovala mohutně. To jsem jenom mohla sledovat všechno. A samozřejmě držet palce a pomáhat co nejvíc, co bylo v mých možnostech.

Vypracovali: M. V. Romancov, A. Rubio